

Bakalářská práce Michaely Buchtové, věnovaná erotické tematice v díle Vladimíra Párala, je z metodologického hlediska prací tematologickou. Vzhledem k rozsáhlosti Páralova díla šla autorka cestou výběru několika titulů, jež poté podrobila analýze a interpretaci. Takovýto postup vždy vybízí k otázkám, proč byla zvolena právě tato díla a nikoli jiná. Touto cestou však ve svém posudku jít nehodlám. Oceňuji, že autorka zvolila jedno reprezentativní dílo z Páralovy tvorby 60. let a dvě díla z polistopadové produkce (a že vedle románu *Playgirls*, který se vzhledem k tématu práce přímo nabízel, i *Dekameron 2000*). Přece jen mi ale trochu chybí zástupce tzv. bílé pentalogie (nejvíce by se tu asi nabízela *Muka obraznosti*). Ale celkově autorčin výběr děl považuji za produktivní základ pro analýzu zvoleného tématu.

Osnova práce svědčí o tom, že autorka promýšlela, jak výklad uchopit. Oceňuji, že nešla nejjednodušší cestou analýzy každého jednotlivého románu, ale snažila se získané poznatky kategorizovat a syntetizovat, což se jí podle mého názoru zdařilo. Osobně mě nejvíce zaujal její postřeh, že Páral navzdory své tendenci provokovat dotýkáním se tabuizovaného tématu (což pochopitelně fungovalo zejména v předlistopadovém období) prezentuje zcela tradiční koncept ženy coby nástroje mužova sexuálního uspokojení a vzorné hospodyňky.

V závěru autorka vyslovuje své přesvědčení, že Páralovy romány, a to ani ty polistopadové, nejsou lacinou pornografií. Je přesvědčena o tom, že sexuální scény v nich nejsou samoučelné a že s nimi autor pracuje jako s nástrojem hlubší výpovědi o lidské povaze, charakteru konzumní společnosti a dalších závažných obsazích. V souvislosti s tím připomíná současný erotický bestseller *Padesát odstínů šedi*, jenž podle ní tuto ideovou nadstavbu nemá a slouží jen k zabavení nudících se čtenářek a jejich sexuální stimulaci. Tím do její práce proniká problematika vertikálního členění literatury, tj. vnímání různých úrovní literární produkce z hlediska jejich umělecké hodnoty a funkčního zaměření. *Padesát odstínů šedi* bezesporu patří do roviny nízké. Otázkou ale je, zda všechny Páralovy romány patří do roviny vysoké, anebo zda je z tohoto hlediska jeho produkce rozmanitější. Jsem si vědoma toho, že tato problematika nebyla tématem autorčiny práce, nicméně vzhledem k tomu, že ji sama do své práce, byť až v závěru, vnesla, se zde podle mého názoru otevírá perspektivní cesta, pakliže by se chtěla dílu Vladimíra Párala (anebo obecně problematice erotiky v literatuře) věnovat. Z toho plyne má otázka k obhajobě: Mohla byste se stručně vyjádřit k literárním důvodům toho, proč vás *Padesát odstínů šedi* nudilo, zatímco Páralovy *Playgirls* nikoli? V čem spatřujete onu výše zmíněnou přidanou hodnotu v tomto, *Padesáti odstínům šedi* zřejmě nejbližším Páralově díle?

Práci plně doporučuji k obhajobě.